

Bátai Tibor

EGY VERESÉG ÁLLOMÁSAI

Minek tovább, ha nincs miért?

Ajkam fölrepedt: csorba
a bögre. Elgondolom,
a hangya mint örül, ha
az asztalról morzsa hull
a földre.

Kérgét eldobja, vedlik
a platán. Hozzám oda-
nőtt a kéreg. Páncéling,
önként felöltött. Úgy
szorít, hogy levetni
már félek.

*

Azt képzelem, pók vagyok,
hálómbe fogok fényes
bogarat, de földönfutó
bogárként végül is
menekülök, s a háló
rám akad.

Nem fut a mozdony, nem vet
parazsat, nem fog lángot
a kalász, csillag sem
világlík az égen; ne
keress ott, ahol tudhatod,
nem találsz.

*

Árad a sötét, ellep. Egy
szál sugárban silbakol
a fény. Bátorítaná magát,
hiába. Húlt helye marad csak
őrhelyén.
Sűrűsödik az éjszaka,

gomolyló párává
összeáll. Észrevétlenül
bekerít, de meg nem támad.
Jelre vár.

*

Fűszálak szuronyán menetel
a csönd. Tudom, hiába
várom a zenét. Szelíden,
némán gyászol a tücsök,
és elföldeli törött
hangszerét.
Már megértem: ez a rend,
nem rémülök, húr hogyha
pattan. Érzem, ahogyan
gyengülök. Sebemből
szivárog, elfolyik
a dallam.

*

Fejszémnek csak a nyele
veszett, akad még vad és
tág vadászmező. Mégis,
vesztett harc ez is.
Vesztett, és késhegy-
re menő.
Bosszút érte! – tétován
pördült (ó szemérem!),
s lehullt a levél. Halott.
Virágok élén most feni
kését a gyilkos, aki
én vagyok.

Partium, 2024/1.